

NAN GOLDIN

Naomi with my dog Yuri and other pictures

Als één van de belangrijkste hedendaagse fotografen neemt Nan Goldin een directe esthetiek van het fotografisch moment aan, en creëert zij zo een documentatie van haar eigen leven, en dat van haar vrienden, die meer dan 30 jaar overspant.

In de linkerzaal wordt een zeldzame serie zwart-wit foto's getoond, daterend uit het begin van de jaren 70. Genomen te Boston tussen 1972 en 1974, gunt Nan Goldin ons een intieme observatie van de wereld van drag queens en homoseksuelen. Terwijl zij haar entourage fotografeert begint zij eigenlijk met het autobiografische werk waarvoor ze vandaag alom erkend wordt. De essentie van haar werk zit reeds vervat in deze serie, die vanuit een heel eigen invalshoek diegenen toont die de maatschappij als marginalen beschouwt. Terwijl ze de haar omringende nachtfauuna van Boston of New York fotografeert -vrienden, drugsverslaafden en outcasts- laat Nan Goldin een onverbiddeijk autobiografisch spoor achter, waar rauwe en tedere momenten elkaar afwisselen. Deze observatie van de menselijke kwetsbaarheid maakt haar werk essentieel.

Nan Goldin werkt aan de voorstelling van diegenen die haar dierbaar zijn in de eenzaamheid, de nood, het trippen, het plezier, het dagdagelijkse. Zij werkt sinds het begin van de jaren 70 aan een narratief werk dat een enorme weerklank gekend heeft sinds de tour van de slide show *The Ballad of sexual dependency* met meer dan zeventienhonderd beelden in de jaren 80. Zoals elk oeuvre dat de vinger aan de pols houdt van het marginale en 'lelijke' in het reële, kan deze serie storen. In de zaal zijn hiervan drie foto's te zien: een zelfportret getiteld *Me on top of my lover* en *Suzanne in yellow hotel room* en *Brian in hotel room, Mexico*. Doorheen de beschrijving van haar realiteit, richt Nan Goldin haar blik op vragen zoals grenzen en wanhoop, norm en marginaliteit, zelfdestructie als mogelijke uitweg, affectieve ellende, ...

In de tweede werden foto's genomen over een langere periode gegroepeerd. Ook al werd intimiteit al vaak op harde wijze getoond, hier worden die werken gebracht waar ook de liefde, tederheid en kwetsbaarheid waarneembaar zijn, en een tegengewicht bieden voor de wanhoop van haar andere werk. Met de wil om een zekere sereniteit op te roepen, worden hier beelden getoond van liggende, slapende, dromende en vrijende personen. Het bed wordt ten tonele gebracht als middelpunt van het leven, zelfs als het om een portret gaat dat, als een sphinx, de kijker met tedere blik verwelkomt.